

Phần 4

Chương 16 Họa Vô Đơn Chí

Ngự lâm quân đi rồi, Vương Đức Thắng càng cẩn thận hơn, ông dẫn họ đi vòng quanh mấy vòng rồi mới chuyển tới một chỗ khác trong rừng rậm.

Thẩm Hành nhìn mật đạo bí mật kia, không khỏi than thở về trình độ đào hầm độc đáo của họ.

Vừa đi ra khỏi đó là cả một vùng đèn đuốc sáng choang, một tên hán tử ở trần, dáng người cao lớn vạm vỡ đi lên phía trước, chấp tay nói: “Khiến quý khách đợi đã lâu, mau mời vào trong”.

Vương chương quý bên cạnh cũng tha thiết giới thiệu: “Đây chính là Trương Ngũ gia ở chợ đêm”.

Thẩm Hành cười cười không chút biến sắc, trong lòng lại thầm than thở, nơi này còn chặt chẽ hơn tưởng tượng của nàng, dễ thủ khó công.

Sau khi ngồi xuống, Trương Ngũ sai người mang lên hai tách chè xanh, tuy không phải loại trà cụ thượng đẳng gì nhưng cũng là loại nổi danh, tâm tư bỏ ra không hề ít.

“Chỗ của chúng tôi tuy hẻo lánh, trên đường đi tới không tránh khỏi khô nóng, trước mời hai vị uống ngụm giải khát đi.”

Thẩm Hành đưa chén trà lên ngửi một hơi, thuốc mê trong này không đúng liều rồi.

“Vẫn nghe người ta nói, đi đường có đen ăn đen, Trương Ngũ gia mang trà quý ra như vậy đúng là khách khí quá”.

Nàng nói, đẩy chén trà sang một bên.

“Pha đặc quá.”

Làm nghề buôn bán này, có lúc so với giết người cướp của cũng không khác là bao, Trương Ngũ muốn thăm dò hai vị này, cho nên mới đưa chén trà này lên thử.

Giờ nghe thấy Thẩm Hành nói vậy, cũng không biết là do nàng quá mức cẩn thận hay đã nhận ra điều gì, trên mặt hắn vẫn cười vui vẻ nói:

“Trương Ngũ là kẻ thô lỗ, người làm cũng không biết đường hầu hạ. Nếu quý nhân không quen dùng trà này thì sẽ đổi cho ngài ly khác nhạt hơn.”

Thẩm Hành tiếp tục khước từ: “Trà thì miễn, nếu là đến để nói chuyện làm ăn thì nên đem nghiên thạch ra đi”.

Ánh mắt Trương Ngũ lóe lên vẻ gian tà, hần cười mở lời: “Quý nhân nói rất có lý.”

Long văn điều sức, thanh tiền thạch văn, tuy không thích kiểu diễn xuất ở chợ đêm này là mấy nhưng hàng này đúng là đồ thật hàng thật.

Tô Tiểu Thiên Tuế ngồi trên ghế, một tay thưởng thức đồ vật trong tay, tuy không lên tiếng, nhưng tâm tình quả nhiên rất tốt.

“Biết quý nhân thích loại đồ này, đây tớ của ta còn tìm thêm hai cái, ngài nhìn xem có ưng ý không, giá tiền có thể thương lượng lại”.

Trương Ngũ nói rồi cầm hai khối nữa tới.

Thẩm Hành nhìn thấy mỗm đá đầu rồng trong số đó, suýt chút nữa là rơi lệ.

“Ta muốn khối này.” Nàng xoa xoa tảng đá đầu rồng run run nói.

Đá tể núi quả nhiên là ở đây, cha nàng rớt cục cũng không cần mua quan tài nữa rồi.

Trương Ngũ không ngờ ‘hàng tạp nham’ mới thu được mấy ngày trước đó lại được người này vừa ý, hần liền nhìn Vương Đức Thắng đối diện một lúc.

“Quý nhân yêu thích là mừng rồi, vật này cũng đã nhiều năm, tuy không quý giá như nguyễn thạch của Lưu Thần Phương nhưng dù sao cũng là đồ cổ. Buôn bán quan trọng nhất là khách hàng quen, ngài chỉ đưa 15,000 lượng bạc là được rồi.”

Không ngờ nói xong một lúc cũng không thấy ai nói tiếp, mỗi người đều lo nhìn ngắm đồ vật đang cầm trên tay.

Trương Ngũ cho là đối phương chê đắt, liền xuống thêm một bước nói: “Tặng đá này 10 ngàn lượng bạc là được rồi, coi như cùng hai vị kết giao bằng hữu.”

“Mấy chuyện này tới nói với gia nhà ta đi, ta mặc kệ.” Thẩm đại tiểu thư nhanh chóng đáp lại.

Mà “Gia” của nàng đến mí mắt cũng không thèm nhắc lên một cái.

Tuy Trương Ngũ ở suốt trong chợ đêm, nhưng người bên ngoài ai ai cũng phải nhìn mặt hần mà nói chuyện, giờ lại bị thất lễ như thế, hần liền lạnh mặt.

“Chợ đêm có quy củ của chợ đêm, ta nghĩ hai vị trước khi đến đây cũng đã biết, từ trước tới nay đều phải có bạc mới nói chuyện, nếu hai vị đùa thì đừng trách Trương Ngũ này làm theo quy củ”.

Hần nói xong đã gác một con dao lên cổ Thẩm Hành.

“Nói thiệt cho các người biết, vào chợ đêm này của ta rồi không có mấy người có thể bình an ra ngoài. Lão tử thấy bạc sẽ vui, nhưng nếu là há mồm chờ sung rụng, thì tới mà nhặt xác con mụ này đi”.

Câu này của hắn dĩ nhiên là nói với Tô Nguyệt Cẩm, chỉ là đối phương vẫn ngồi yên không mặn không nhạt như trước, không hề bị ‘uy hiếp’ nửa phần.

“Thực ra đâu phải tới tay không.” Một lúc lâu sau, Tô vương gia mới trả lời một câu: “Khi đến đây ta còn mang theo hơn một ngàn lượng bạc.”

Chỉ có điều giờ chỉ còn bảy trăm, ba trăm đã dùng để ‘Hồi lộ’ người mình rồi.

Trương Ngũ nghe xong thì giận tím mặt, đao trong tay bắt giắc siết chặt hơn, thành linh bên sườn ngực bị khuỷu tay người nào đó đánh vào, sau lúc đau nhức thấu xương là một vết kiếm sáng vệt qua.

Trương Ngũ không đề phòng nữ tử trước mặt lại là người luyện võ, suýt chút nữa bị lưỡi kiếm của nàng cắt ngang qua cổ.

“Rốt cục các ngươi là ai?!” Hắn sợ hãi hét lên.

Thảm đại tiểu thư không có hứng thú với những gì tên kia xả ra, chân trước quét qua, xoay người lại tung tiếp thêm đòn khác.

Vương Đức Thắng bên cạnh đã sớm sợ đến vỡ mật, vội vàng gọi người tới hỗ trợ, vừa dáo dác tìm chỗ trốn mình.

Người ở chợ đêm đa số đều sống qua gươm đao, tuy Trương Ngũ không phải học từ danh sư nào nhưng lưu vong nhiều năm cũng không thể bị một đòn mà ngã gục, bây giờ thấy người của mình chạy tới, đao kiếm càng múa nhanh hơn.

Kỳ thực theo Thảm Hành tính toán, nàng cũng không nghĩ là sẽ động thủ vào lúc này. Dù sao nơi này cũng là địa bàn của họ, dù muôn vây quét, cũng chỉ hại tới mình mà thôi.

Ai mà ngờ Tô Nguyệt Cẩm lại không có ý định đưa bạc cho người ta?!!

Thảm đại tiểu thư hai quyền khó địch bốn tay, vừa vung kiếm chống trả vừa nhìn sang tên Thiên Tuế nào đó đang hứng thú nhìn đồ cổ, tức đến mức muốn nổ phổi: “Còn không sang giúp đỡ đi, chờ ta chết ở đây chắc?”

Vừa mới nói xong, nàng nghe được một tiếng cười khẽ: “Hắn biết ta ở đây, cho nên mới yên tâm thế đấy”.

Thảm Hành nhìn Cố Dẫn Chi đột nhiên từ đâu xuất hiện, phía sau là một đồng cầm vệ hoàng gia được ngụy trang đầy người.

“A Hành thích la hét thế thôi, chứ thực ra nàng có thể tự vệ được mà.”

Tô Tiểu Vương gia chậm rãi đứng lên: “Nơi này giao cho huynh, tìm mấy hài tử kia rồi đưa tới hành cung trước, ta đi xem vị Trương huyện lệnh kia thử.” Người mặc một thân quan phục như hắn, có lẽ đã ‘cướp đoạt’ được không ít mỡ nhĩ.

Người nào đó ra vẻ công vụ bận bịu, cứ thế lôi kéo Thảm Hành cùng đi.

Tiếng đao kiếm va nhau vẫn còn ở phía sau, mãi đến khi Thẩm đại tiểu thư chui vào trong mật đao vẫn không hiểu được rõ ràng, Cố Duẫn Chi sao tìm được bọn họ chứ.

“Lẽ nào Cố Hầu gia vẫn bám theo chúng ta à?” Tại sao nàng không hề nhận ra nội tức của đối phương.

Tô Nguyệt Cẩm không trả lời nàng mà đưa ống tay áo lên hỏi lại: “Cô có thấy thơm không?”

Thẩm Hành cứng ngắc, tuy nam tử cũng sẽ huân hương, nhưng hỏi người khác mình thơm không như thế đúng là chuyện lần đầu tiên gặp được.

Thấy đối phương “thịnh tình không thể chối từ”, nàng cũng cúi đầu ngửi một cái, chỉ là...

“Hương này không giống với mùi hăng ngày ngài vẫn dùng.” Mùi này hơi ngọt, như là vị của hoa long trạch.

“Ừ.” Hắn gật đầu, phẩy phẩy xiêm y của mình như ghét bỏ: “Duẫn Chi có một con rắn hương ba, chỉ nhận ra mùi hoa long trạch.”

Hóa ra là con rắn kia dẫn người tới!!

Thẩm Hành lại hiểu biết về Cố Tiểu Hầu gia thêm một chút.

Tô Tiểu Vương gia bên cạnh có vẻ rất phiền chán về mùi hương đó, thỉnh thoảng dùng tay phất phất góc áo một cái.

Thẩm Hành cực kì bất đắc dĩ, cười nhìn hắn nói: “Về ngài xông hương lại là được rồi mà”. Hương hoa long trạch vốn cực kì nhạt mùi.

Tô Nguyệt Cẩm nghe xong lại kỳ quái nhìn nàng một cái, nghiêm mặt nói: “Trên người ta là mùi thơm cơ thể, không phải dùng huân hương.”

Thẩm Hành: “...”

Châm ngôn luôn nói, phúc không cùng đến, họa vô đơn chí. Hai người vừa đi vừa tâm tình, không ngờ rằng một đội quân áo đen từ đâu nhảy ra bao quanh. Thẩm Hành không buồn nói mấy câu đạo đầu, trực tiếp rút đao ra đối mặt với Tô Nguyệt Cẩm nói: “Gần đây ngài đắc tội người nào?”

Tô Tiểu Vương gia bấm ngón tay tính toán một lúc: “Quá nhiều, không nhớ rõ.”

“...”

Chương 17

Thẩm Đại Cô Nương Và Tô Tiểu Nương Tử

Dường kiếm của đối phương rất lệch, chiêu nào chiêu nấy chí mạng, nhưng mỗi chiêu vẫn cực kì nhuần nhuyễn. Một nhóm nhỏ người ngựa gồm

khoảng ba mươi người, sắp xếp bố trí chặt chẽ như vậy, có thể thấy, họ đã biết được tin, nên mới chuẩn bị mai phục ở đây từ sớm.

Mặc dù Thảm Hành rất ít khi tham gia vào chuyện trong giang hồ, nhưng nàng cũng có thể nhận ra môn phái, nếu không nhầm, những người này là của Diễm Mặc Thủy các.

Diễm Mặc Thủy các không tính là môn phái lớn trong giang hồ nhưng cũng có một nhóm sát thủ cực kì tinh luyện, người trong này chỉ cần tiền là bàn chuyện, nếu giá tiền nâng lên, dù đạo nghĩa giang hồ cũng sẽ làm theo yêu cầu cố chủ.

Nhưng chỉ trong một lần mà xuất hiện nhiều cao thủ như vậy cũng là chuyện hiếm khi nhìn thấy, Thảm Hành lách người tránh được một kiếm, nàng quay đầu thì thầm với Tô Nguyệt Cẩm: “Nếu đến thêm nhóm nữa ngài có đánh thắng được không?”

Nàng đã nghe thấy tiếng bước chân từ phía lùm lá cây cách đó không xa rồi. Tô Nguyệt Cẩm vung tay giải quyết thêm một tên bên cạnh, nói thẳng: “Đánh không lại”. Công phu dù có tốt thế nào thì một thời gian sau rồi cũng mệt.

“Vậy ngài nhanh nghĩ biện pháp triệu tập người của ngài lại đây đi.” Người có thân phận như hấn, trên người lúc nào cũng phải mang theo mấy thứ đạn hiệu cái loại chứ.

A? Ánh sáng màu đỏ lóe lên, vệ binh sẽ biết đường mà đến.

Tô Tiểu Vương gia tranh thủ liếc nàng một cái: “A Hành, cô xem quá nhiều thoạt bản rồi đó.”

Mấy thứ pháo hiệu kia mà mang theo bên người được? Rất nguy hiểm đấy.

“Vậy - làm - sao - bây - giờ?” Khóe miệng Thảm Hành run rẩy, nhìn đám người xông tới càng lúc càng như thủy triều. “Vậy chạy đi”.

“...”

Thảm Hành cảm thấy, Lão Thiên Tuế quả là một hào kiệt hết sức thức thời. Với tư cách là một hoàng tử, hấn lại có thể thản nhiên đối mặt với hai chuyện “đánh không lại” và “chúng ta chạy trốn đi” như thế, còn vô cùng thuận lý thành chương, không hề có nửa phần dằn vặt, khiến cho nàng từng làm tưởng anh hùng đều sẽ cần rằng liều chết chống cự tới cùng cũng có phần xấu hổ.

Tình thế không hề lạc quan, nhóm người phía sau còn khó chơi hơn nhóm trước, mặc dù Tô Vương gia không có đạn hiệu, nhưng cũng mang theo một ít độc phấn, tay áo vung lên, cuối cùng cũng kéo dài được thêm khoảng cách.

Nhưng mà... trước mắt là vách núi sừng sững, Thảm Hành hoang mang: “Ta nhớ đường này là ngài dẫn đi mà?”

Bãi tha ma trông trải, bao nhiêu ngã ba đường rẽ, cả đoạn đường vừa rồi đều do Tô công tử chỉ huy. Nhưng mà ai nói cho nàng biết được không, vì sao cuối cùng lại là đường chết?

Tô Tiểu Vương gia đưa mắt nhìn về phía ngọn núi xa xa, cực kì nghiêm túc nói: “A Hành, làm người ai cũng sẽ phạm sai lầm, cô đừng quá ý lại vào ta.”

“Ta ý lại sao?” Rõ ràng là hấn bình tĩnh nói với nàng, chúng ta đi về hướng đông nam, nơi đó có vẻ nhiều điềm tốt. Nhưng mà bây giờ điềm tốt nó ở đâu? Thảm Hành nhắm mắt, nàng cũng biết bây giờ không phải là lúc so đo chuyện này, nhóm hắc y nhân phía sau đuổi theo càng sát, nàng chỉ còn cách thăm dò khu vực phía trước mà thôi.

Giữa bóng đêm dày đặc, phía trước lơ mờ là một vách núi cheo leo. Nàng nhặt một hòn đá lên ném thử, quả nhiên có tiếng rơi xuống đất vọng lên. Cũng may, tình hình không quá tệ, họ đang đứng giữa hai vách đá, tuy đánh bậy đánh bạ nhưng cuối cùng cũng có một chỗ để dừng chân.

“Bay qua đi”. Mặc dù khoảng cách khá xa, nhưng với khả năng của hấn có lẽ sẽ không thành vấn đề. Nàng vừa nói xong thì đưa tay kéo hấn nhún người nhảy qua. Khi tung người lên, bên tai nàng loáng thoáng nghe thấy đối phương còn nói gì đó nữa, nhưng tình hình quá cấp bách, nàng cũng không chăm chú nghe rõ ràng.

Mãi đến khi cơ thể đang bay giữa không trung đột nhiên sà xuống, nàng mới hiểu câu nói kia của Tô Nguyệt Cẩm quan trọng đến thế nào. Hấn nói: “Không qua được, ta không biết khinh công”.

Người biết võ mà không biết khinh công là cái loại gì? Cái này giống như làm đầu bếp mà không biết nêm, bán tranh chữ mà không rành mài mực, làm huyện thái gia mà không biết mấy chữ vậy đó, không cách nào tương tượng nổi.

Thân thủ của Tô Nguyệt Cẩm nàng đã từng thử qua, không chỉ trong triều đình, cho dù sánh với giang hồ cũng là số một số hai. Người như vậy mà không biết khinh công? Chuyện này sao có thể? Nhưng đôi khi sự thật lại là vậy đó.

Bung chén thuốc đã sắc xong vào phòng, nàng hỏi người nào đó đang nằm trên giường loay hoay với cái nghiên mực kia: “Hôm nay thấy sao?”

“Cũng được.” Thấy chén thuốc trong tay nàng, hấn kéo rèm che lên.

“Để xuống trước đi, lạnh rồi uống”.

Lạnh rồi thì để tưới hoa chắc? Tiếp xúc với hấn một thời gian dài, Thảm Hành càng phát hiện ra đây là một người tùy hứng bốc đồng thế nào, cảm xúc cũng tùy tính như thế.

Nhìn chậu cây thủy tiên cách đó không xa đã không còn sức sống, nàng chân thành nói: “Ngài không thấy mấy bông hoa này nở ra cũng có mùi vị thuốc bắc à?”. Dù sao thì trong phòng cũng chỉ có một chậu hoa duy nhất này, đừng chà đạp nó như vậy chứ.

Tô Tiểu Vương gia không nói gì, hấn im lặng kéo chăn lên một chút, dáng vẻ cực kì không phối hợp.

“Hôm nay không cho nhiều Hoàng Liên, không đáng lắm đâu”. Thảm Hành tận tình khuyên bảo. Mặt hấn có vẻ ngại ngùng, lạnh lùng nói: “Ta không sợ uống thuốc, chẳng qua là không thích hình dạng cái chén đó thôi”.

“Chén nào mà chẳng tròn như vậy.” Trầm Hành im lặng lấy một cái chén sứ men xanh trong người ra, san đầy sang rồi nói:

“Có thể uống rồi.”

Đôi khi, “đa tài đa nghệ” cũng là bị ép ra như thế đó. Nhìn căn nhà gỗ có phần chật hẹp, người ta vẫn nói gặp được đường sống trong cõi chết, nếu như không có thôn trang này và mấy cây cổ thụ che trời dưới vách đá núi kia, có lẽ họ sẽ không sống đến được bây giờ.

Vách núi rất cao, dù không đến vạn trượng nhưng cũng không kém cạnh bao nhiêu.

Tô Tiểu Thiên Tuế té gãy chân, tuy rằng Thảm Hành một mực không hề muốn thừa nhận rằng đó là do mình đề lên, nhưng rõ ràng khi tỉnh lại đúng là hấn đã che chắn hết cho nàng.

Nhớ lúc đó nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch của hấn, nàng sợ tới mức nước mắt cứ tuôn ra, nằm trên người hấn cuống quýt hỏi: “Có phải ngài sắp chết rồi không?”

Hấn đưa tay vuốt đầu nàng rồi nhẹ giọng trấn an: “Đã bảo cô ăn ít một chút rồi mà không chịu nghe.”

Thầy thuốc trong thôn là một vị lão nhân cao tuổi, dáng vẻ không được tốt lắm nhưng cũng may y thuật lại không tồi. Tô thiên tuế hôn mê suốt ba ngày ba đêm, nhờ từng bát từng bát thuốc đó mà cứu được. Tuy đã nổi được xương nhưng dù gì cũng bị tổn thương gân cốt, hơn nữa khắp người đều bị trầy da, phải tĩnh dưỡng thêm một thời gian dài.

Không biết người ngoài kia lo lắng đến mức nào rồi.

“Tô gia nương tử, chúng tôi đi thu hoạch bắp đây, nàng muốn đi chung không?”

Tiếng gọi thỉnh linh vang lên ngoài cánh cửa đã cắt đứt suy nghĩ của nàng, có điều một tiếng Tô gia nương tử kia cũng đủ khiến mặt nàng đỏ rực.

Vừa mới vào thôn, “kẻ gây họa” Tô Nguyệt Cẩm này đã trêu chọc không biết bao nhiêu cô nương và tiểu tức phụ, lúc mới đầu là vì lo lắng cho sức khỏe của hấn, cho nên cũng không thấy có gì không tiện.

Nhưng mà dần dần, số người cầu hôn lại càng ngày càng nhiều, mỗi ngày đều phải đối phó với bảy cô tám thím nhiệt tình hết mức như vậy cũng vô cùng mệt mỏi. Cuối cùng cãi nhau khiến cho Tô vương gia phiền chán, hấn thẳng thừng nói: “Tô mỗ đã có hiền thê ở đây, làm phiền các vị hao tâm tổn trí rồi.” Cứ thế đuổi đi.

Nhưng từ đó, Thảm Hành từ Thảm đại cô nương đã biến thành Tô gia nương tử.

“A Hành, các nàng gọi cô đấy”. Bàn tay đặt trên chân bị vỗ nhẹ.

“Thảm đại cô nương” hít sâu một hơi, trên mặt người nào đó đã hiện rõ mấy chữ “vui đùa độc ác” rồi kia. Thôn làng này tên là Bác Cổ thôn, mặc dù không ai biết vì sao nó lại có một cái tên tao nhã lịch thiệp như thế, nhưng quả thực người trong thôn đều biết đọc biết viết.

Hai ba phần người trong thôn đều mang họ Vu.

Đây cũng không phải là thế gia vọng tộc, ở triều Khánh Nguyên, nàng cũng từng gặp mấy người mang họ này. Thảm Hành cũng từng hỏi họ có phải thị tộc trong nhà phát hiện ra nơi này rồi chuyển tới không. Câu trả lời nhận được chỉ là sự lập lờ, có vẻ không muốn đáp.

Khác với Vũ Thành trên vách núi kia, tuy rằng nơi này núi non vây quanh, nhưng lại là vùng đất thích hợp để trồng trọt, thôn dân bên trong đều có thể tự cung tự cấp.

“Nhìn da dẻ của Tô gia nương tử mềm mại như vậy nhưng mà làm việc nhà nông cũng rất nhanh nhẹn đó.”

Một đại tỷ đứng bên cạnh Thảm Hành đang hái bắp ngô cười vui nói.

Thảm Hành thân thiện vừa cười vừa nói: “Ở nhà cha muội cũng thường xuyên làm mấy việc này, cho nên muội cũng có biết một chút.”

Lời này là thật, chẳng qua nguyên nhân mà cha nàng làm việc là do nô tài trong thôn trang nhà nàng chê tiền công quá ít nên bỏ đi hết rồi, bổng lộc của ông mỗi tháng lại phải đi tặng quà, cuối cùng mình phải tự ôm đồm hết thảy.

“Người ta vẫn nói tuấn lang lấy hiền thê, đại cô nương hiền lành như vậy, chắc chắn là một người có phúc đấy”.

Thảm Hành thẹn thùng, trong lòng lại đem “tuấn lang” của mình ra mắng chửi mười phần.

Chương 18

Ăn Tàm Tàm

“Chúng ta ở thôn trên, ở đây không có người ngoài ra ngoài à?” Nàng như vô tình hỏi.

“Không có. Bốn phía quanh đây đều là núi lớn, từ thời tổ tiên chúng ta đã cắm rễ ở đây rồi, không ai từng đi ra ngoài cả. Nếu Tô tiểu nương tử đã đến đây rồi, không bằng cứ an tâm ở lại nơi đây, Bác Cổ thôn chúng ta tuy không phồn hoa như bên ngoài, nhưng ăn mặc chi phí trước nay không phải lo toan gì cả.”

Thẩm Hành nghe thế thì hơi gật đầu, tâm trạng nghi ngờ càng nặng hơn.

Quả thật người ở đây rất tốt, đêm không cần đóng cửa, ruộng đất cùng chung, nhà ai già cả lớn tuổi thì khỏi phải nói, mấy tráng hán trẻ tuổi sẽ tới nhà giúp đỡ.

Chỉ là, nếu nói ở đây không ai đi ra ngoài cả, nàng không tin.

Trước đây không lâu nàng đã nhìn thấy tám vải gấm sa tanh thêu tuyến trên người thê tử của một gia đình nọ, tuy trang phục đó đã lưu hành ở bên ngoài khoảng năm năm trước, nhưng điều này cũng đủ để chứng minh hai vấn đề.

Hoặc là, trong thôn này sau một quãng thời gian sẽ có người ra ngoài mua vài món đồ cần thiết. Hoặc là, ở đây thỉnh thoảng cũng sẽ có người như bọn họ, không biết vì sao lại rớt vào đây.

Nàng và Tô Nguyệt Cẩm đều là người có công phu, cho nên dù có rơi từ vách núi xuống chỉ cần điều dưỡng một thời gian là ổn. Nếu là thôn dân bình thường, té từ trên kia xuống mà lông tóc không tổn hại thì đúng là không thể, chứ chưa nói đến chuyện không phải ai cũng có thể ngã trúng cây cổ thụ che trời đó.

Nói cách khác, trong thôn Bác Cổ này tất nhiên sẽ có người ra ngoài được, hoặc là nói, có con đường thông từ ngoài vào đây.

Sau khi hái bắp trở về, bầu trời đỏ rực ánh tà dương. Khói bếp bay lên từ ngôi nhà gỗ khắp bốn phía, mùi cơm phảng phất. Thẩm Hành hít mũi một cái, mùi vị củi lửa bếp núc này sống ở kinh thành đã lâu nàng chưa từng ngửi được.

Suốt một con đường đi qua, nàng cố tình thả chậm lại bước chân.

Người ta vẫn nói ngửi khói dầu nhiều có thể lấp đầy bụng, nàng định ăn trước ‘lung dạ’ đã, rồi trở về làm cơm nhà mình.

Mỗi khi đến giờ cơm cũng là lúc nàng và Tô Nguyệt Cẩm khôn khổ nhất. Một người không chịu làm cơm, một người lại không biết làm cơm, cho nên hai người rất hay ngồi quanh bàn cơm mắt to trừng mắt nhỏ.

“Ta về rồi.” Nàng vừa vào cửa đã lên tiếng chào hỏi, xoay mặt sang lại bắt đầu tính toán chuyện nấu cơm hôm nay.

Vừa rời ra ruộng, nàng hái được mấy quả ngô, đậu nành, và cải bắp, trên xà nhà còn ít thịt khô Nhị tẩu tới đưa. Nàng suy nghĩ thật kỹ, nhiều đây có làm được bốn món xào không nhỉ.

“Ngô hầm cải trắng, hay là đậu nành hầm cải trắng đây?”

Tô Tiểu Vương gia chống gậy đi ra, vừa lúc nghe thấy nàng lẩm bẩm như thế.

Hắn cúi đầu nhìn sang nguyên liệu rồi đưa cho nàng gợi ý: “Ngô hầm cải trắng được à? Cô phải luộc đậu nành với ngô, hai món này phải ăn như thế.”

Thẩm Hành lúc trước còn có chút nghi ngờ, nhưng sau nàng lại nghĩ, vị gia trước mặt đây mỗi ngày ăn không biết bao nhiêu cao lương mỹ vị, chủ ý của hắn đương nhiên là sẽ chuẩn.

Rồi, quyết định thế.

Dựa trên ‘ý chỉ’ của Tô Vương gia và sự sáng tạo của mình, canh đậu nành ngô, cải bắp xào thịt khô được ra lò.

“Ném thử không?”

Sau khi bày món ăn lên, Thẩm Hành cắn bát nhìn hắn.

Tô Tiểu Vương gia rất biết nghe lời phải cầm đũa lên đâm hai cái, kiên định lắc đầu “Có vẻ không ăn được.”

Có món gì mà không ăn được chứ, quen là được hết thôi.

“Ăn trước thử xem, không được thì nhỏ.” Nàng dụ dỗ.

“VẬY CÔ ĂN TRƯỚC ĐI.” Hắn đưa tay nâng đầu, nhất quyết không chịu ‘làm gương cho binh sĩ’.

Hai người cứ giằng co trên bàn cơm như thế, cuối cùng vẫn là Thẩm đại tiêu thư xung phong cầm thìa.

“Thôi đi.”

Cái thìa lại bị thả vào nồi nước.

Nàng thừa nhận, nàng không có dũng khí để ngày nào cũng thử nghiệm một đồng thứ buồn nôn như thế.

Lúc đầu Tô Nguyệt Cẩm còn bệnh thì mỗi ngày nàng đều có thể ăn cơm no, bởi vì hàng xóm nhiệt tình đưa ít cơm ít nước.

Nhưng rồi ăn mãi của người ta cũng không tiện lắm, mà dù mình không biết gì, cũng phải bắt tay đi vào bếp.

“Chúng ta ăn tạm đi.” Sau một lúc lâu, nàng ngượng ngùng đề nghị.

Ba ngày rồi, ngoại trừ đôi bụng vợ khan hai chén cơm trắng, và hai quả dưa chuột ra, trong bụng gần như rỗng tuếch.

Tô Tiểu Thiên Tuế nghiêng đầu nhìn nàng một lúc, ghét bỏ nói: “Có thể ăn, cũng có thể tạm.”

Ý nghĩa là, cái này không ăn được, mà cũng không có cách nào ăn tạm.

“Không ăn thì thôi.”

Bình thường hai người cũng sẽ đấu võ mồm, nhưng hôm nay Thẩm Hành đúng là lên máu.

Người trong thôn không ít lần chăm sóc bọn họ, cho ít đồ trang sức lại thấy mình không phải phép, cho nên mỗi ngày nàng đều đi ra ruộng giúp người ta.

Lúc về nhà đến bữa cơm cũng không ăn nổi, đã khổ cực làm cơm rồi còn bị hấn chế nhạo như thế, đương nhiên nàng sẽ không thoải mái.

“Canh hôm nay không ăn được còn không phải vì phối nguyên liệu à?” Nếu như hầm ngô với cải trắng, nhất định sẽ ngon hơn cái này.

“Như nhau thôi, người khác nấu mới khác được.” Tô Vương gia nhất quyết không thừa nhận “chiến lược” trên của mình là sai lầm.

“Thế ngài đi nấu đi.”

Người ta vẫn nói giận là vì tức tối dồn nén, ác là từ trong lòng sinh ra. Hôm nay Thẩm Hành hiềm khi xả hết một lần, nói xong còn trừng Tô Vạn một lúc.

“A Hành, giận dữ không phải là thói quen tốt đâu.” Hấn nói xong thì chậm rãi chống gậy đi ra ngoài.

Thẩm Hành rất ít khi bộc lộ như thế, giờ nhìn thấy hấn khập khễnh ra ngoài, trong lòng nàng lại thấy cực kì khó chịu.

Chân của hấn gãy cũng vì nàng, tuy giờ đã khá hơn một chút, nhưng gân đây còn chẳng ăn được vài miếng cơm.

Tốt xấu gì cũng là hoàng tử, bây giờ chán nản đến mức suốt ngày ăn mấy thứ ngô không ra ngô, khoai không ra khoai, oán giận hai câu đương nhiên cũng khó tránh khỏi.

Nàng ngồi trước bàn thờ dài, quyết định thôi cứ tìm người về rồi hẵng nói.

Không ngờ rằng vừa mới đẩy cửa ra, nàng đã nhìn thấy bóng hấn đằng xa.

“Tam nương, tay nương tử nhà ta bị bỏng nước sôi nên không làm được cơm, nhà bà có còn gì không, cho chúng ta một ít là được rồi.”

Hấn đứng trước hàng mộc lan cách đó hai nhà, áy náy hỏi người kia.

Vu tam nương vốn đang thu dọn đồ lật vụn trong sân mình, nghe thấy hấn gọi thì tươi cười ra mở cửa.

“Tô tướng công nói gì vậy, chỗ chúng ta cái khác không có, chứ nhiều nhất là đồ ăn mà, chờ một chút nhé, ta vào nhà lấy cho.”

“Đa tạ bà.”

Lúc hấn nói lời này, hai gò má có phần nhợt nhạt, mặc dù cách đó không phải quá gần, Thẩm Hành vẫn có thể cảm nhận được, khi nói như vậy hấn không dễ chịu chút nào.

Có lẽ đây là lần đầu tiên hấn phải mở miệng cầu xin người khác.

Là vì để hai người có một bữa cơm no.

Lúc Tô Nguyệt Cẩm ôm hộp cơm trở về, Thẩm Hành vẫn tựa cửa ngáy ngốc nhìn sang, cả vành mắt đều ửng hồng như thỏ.

Hắn cũng không giục nàng vào, mà cứ tùy tiện kéo nàng cùng ngồi xuống bục cửa.

“Cơm nhà Tam nương rất thơm.”

Nàng im lặng gật đầu.

“Ngon hơn cơm cô làm.”

Nàng lại tiếp tục gật đầu, trong lòng vẫn còn tự trách.

“Chút nữa nhớ làm bỏng tay mình nặng vào, chúng ta có thể ăn nhờ thêm mấy ngày đấy.”

Nàng sững sờ, trở mắt ngoác mồm nhìn hắn, trông cực kì ngốc nghếch.

Tô Nguyệt Cẩm khẽ cười, đưa ngón tay nhéo mũi nàng một cái: “Sao lại ngốc thế.”

Dưới ánh hoàng hôn, khuôn mặt tuấn tú kia vẫn đẹp đẽ như ngày trước, trong đáy mắt là vẻ chiều chuộng không nói thành lời. Đầu ngón tay man mát lướt qua, lạnh lạnh như ngày đầu hai người gặp gỡ, cũng không biết vì sao, nó lại khiến Thẩm Hành đỏ mặt.

Chương 19

Tổng Tiền

Triều Khánh Nguyên xưa nay vẫn có tập tục “Tổng tiền”, mỗi khi hạ đi thu đến, vào ngày lập thu khắp nơi sẽ lại diễn ra hoạt động này.

Thuở ban đầu, tập tục là do Thánh tổ Vũ Thành đế đề ra.

Khi đó triều Khánh Nguyên vẫn chưa được sung túc thịnh vượng như bây giờ, hạn hán xảy ra liên miên, ruộng vườn hầu như không thu hoạch được chút gì, các nông hộ phải trải qua những tháng ngày hết sức gian nan.

Vị đế vương này thực sự rất có bản lĩnh, ông thấy bách tính không có gạo bỏ nồi thì đập bàn soạn ngay một tập chiếu thư.

Vào ngày lập thu đó, hết thảy bách tính có thể mang theo vợ con già trẻ đến nhà quan lại tổng tiền, mà nhất định phải bảo đảm được ăn no.

Ai ngốc đến đâu cũng hiểu ra rằng, quốc khố của Vũ Thành đế lúc bấy giờ đang trong tình trạng trống rỗng, cho nên ngài mới phải nghĩ ra hạ sách đó. Hành động này của ngài rất cuộc cũng yên ổn được lòng dân, thời kì đầu lập quốc đã có rất nhiều bách tính đồng lòng ủng hộ.

Bởi vậy mới nói, các hoàng tử hoàng tôn của triều Khánh Nguyên từ khi lập quốc đến nay vẫn làm theo những điều từ thời tổ tông để lại.

Mà tập tục tổng tiền này được xem như điển cố tiếp tục kéo dài đến tận bây giờ.

Cho đến ngày nay, cuộc sống của bách tính Khánh Nguyên đã đầy đủ hơn ngày trước, ngoại trừ một số ít môn hộ không đủ cơm ăn mới chạy tới nhà quan chiếm chút gì. Còn phần lớn dân chúng chỉ muốn được tham gia náo nhiệt, mỗi khi vào tiết lập thu, họ sẽ cùng nhau nấu cơm nấu nước, trên phố vẫn có câu đùa: Ngày tổng tiền, giúp nhau càng thêm giàu có.

Thôn Bác Cổ tuy chỉ có một góc rất nhỏ, nhưng tập tục này vẫn là ngày quan trọng ở đây, đến ngày hôm đó khói bếp từng nhà bay lên từ rất sớm, trời mới rạng bắt đầu bận rộn, cũng là cái thú lảng giềng gần gũi nhau.

Nhưng châm ngôn cũng có một câu thế này, dù là ngày lễ hay ngày tết, luôn có nhà buồn nhà vui, thời xưa là vì không có gạo nhét vào nồi, còn bây giờ người ta sầu là vì có gạo mà không biết nấu làm sao.

“A Hành, không có thiên phú thì không cần phải miễn cưỡng đâu.” Tô Tiểu Vương gia nghiêng người dựa vào kệ bếp nhàn nhã nói.

Đã rông rã hai canh giờ, ngoài cái mâm cháy đen một đồng kia ra, hẳn chưa thấy thứ gì có thể ăn được cả.

“Quân tử xa nhà bếp, ngài vào trong phòng đi.” Tay Thảm Hành nắm chặt cây muôi lớn, nhìn có vẻ như định xào nấu thêm cái gì.

Nàng không tin, với ngộ tính của mình mà một món cũng không xào được chắc?

Tô Nguyệt Cẩm gơ tay áo bào lên phẩy phẩy làn khói đen.

“Trong phòng cũng không ở nồi, thôi ta ra sân ngồi một lúc.”

Căn nhà gỗ này vốn không lớn, nhà bếp và phòng trong cũng chỉ cách nhau một cánh cửa gỗ, đi tới đâu cũng ngửi thấy một mùi hương kì dị.

Thảm Hành nghe vậy thì bàn tay mới định vung muôi lên đã uể oải hơn vài phần: “Sắp tới trưa rồi, nếu có người đến nhà mình ăn cơm thì sao mà chiêu đãi họ được.”

Trước khi đến thôn Bác Cổ, nàng chưa từng cảm thấy chuyện không biết làm cơm lại là một việc thua kém người ta đến thế. Trong giới tiểu thư quan gia mười ngón tay không được dính nước kia, ‘tài nghệ’ này chẳng qua có thể sánh với “thông đồng làm bậy”.

Nhưng bây giờ nó lại trở thành “chỗ đau” khó mở miệng nhất của nàng.

Tô Tiểu Vương gia nhìn dáng vẻ chẳng có chút tiền đồ nào của ai kia, ngấm một lúc lại không đành lòng.

“Việc này thực ra cũng không khó như thế.” Hẳn nói xong thì quay lại vẫy tay gọi nàng.

“Cô đi theo ta.”

Buổi trưa ở Bác Cổ thôn cực kì náo nhiệt, điếm tâm là trái cây, mấy món xào nóng, mùi hương phảng phất và tình thân nhiệt thành càng khiến người ta thêm yêu mến.

Thẩm Hành ngồi trong đám người, cúi đầu nhìn hai cái “bánh bao” tròn tròn trên tay, không nhìn được muốn oán thầm tay nghề của Tô Vạn tuế gia một phen.

Dù có muốn ngụy trang nàng bị bỏng nước sôi cũng không cần thiết phải băng bó một cục y như cụt tay vậy chứ.

“Có lúc mặt mũi và bụng dạ phải ném đi một cái, làm người không được quá tham lam.”

Đây là kết luận của Tô Tiểu Vương gia sau khi ngắm nhìn thành quả của bản thân mình. Thế nhưng với thói quen đâm thọc của hắn thường ngày, Thẩm Hành vẫn muốn tin tưởng đây là một trong những lạc thú cực kì tẻ nhạt của hắn.

“Tô gia nương tử, ném thử xem canh xương sườn của ta đi.” Vu tam nương nhiệt tình đi tới bên cạnh nàng, vừa gấp lấy một miếng sườn non đặt vào bát nàng vừa nói: “Thật tội nghiệp cho cô bé này quá, ngày nắng to như vậy mà liên tục hai lần chịu tội, lần sau nấu nước phải chú ý một chút. Có đi gặp đại phu chưa?”

“Gặp, gặp rồi. Không có gì đáng ngại cả, đắp thảo dược thêm mấy ngày là ổn, chỉ là mấy ngày qua khó phiền tam nương phải để lại nhiều thức ăn, đúng là ngại quá.” Nàng nói như vậy xong, cả khuôn mặt cũng đỏ ửng hẳn lên.

Lần này “bị phỏng” cách lần trước mới được hai ngày, sao có thể ăn uống chùa như này mãi được.

“Sao mà khách sáo thế. Nàng và Tô tướng công vừa tới, có nhiều chuyện chắc chắn sẽ không quen. Hai nhà láng giềng với nhau, dù sao cũng nên quan tâm đôi chút, chứ mấy bữa cơm này có tính là gì, dù có chạy tới nhà ta ăn hằng ngày ta cũng dang tay chào đón ấy”.

Nghe con dâu Vu gia nói vậy, Thẩm Hành càng thấy hổ thẹn về hành vi tiêu nhân của mình, chỉ biết xoa xoa “bàn tay to mọng” mà cười đáp.

Vừa nhắc mắt lên, nàng thấy người này đang mặc một chiếc quần dài màu lam thêu hoa nhỏ.

“Bộ đồ này của tam tẩu đẹp thật, sao ngày thường không thấy tẩu mặc bao giờ.”

Vu tam nương không nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Thẩm Hành, bà lập lững đáp: “Cao tuổi rồi, mặc cái gì cũng không đẹp, nhưng mà thấy hôm nay náo nhiệt như vậy, ta mới mặc bừa.”

Nàng nói xong cũng nhìn Thảm Hành một lượt, thấy nàng vẫn mặc bộ đồ vải thô hôm đó mình đưa cho, đột nhiên giật mình vỗ tay một cái.

“Đúng là ta sơ sẩy, đồ trên người cô nương cũng nên thay rồi. Người trong thôn chúng ta quen thấy gì mặc nấy, mặc quần áo cũng không để ý nhiều, Phùng cô nương ở phía đông có kiến thức lắm, trong hòm quần áo chắc còn hai ba bộ đấy, không bằng chờ lát nữa nương tử sang nhà nàng hỏi thử”.

“Phùng cô nương ở phía đông à?” Thảm Hành nhìn Vu tam nương: “Là vị tiểu thư ở cùng huynh trưởng kia sao?”

“Đúng là nàng đấy. Tính tình nàng ấy hơi lạ nhưng cũng khá ôn hòa. Quần áo của ta và tức phụ Vương gia thôn tây cũng là nàng cho cả.” Vu tam nương nói xong thì như nghĩ đến điều gì, đột nhiên ngừng nói: “Nhưng mà nếu nương tử không thích người này thì không mặc cũng được, nàng xinh như thế mặc cái gì cũng đẹp hết.”

Thấy bà nói xong thì tiếp tục khách sáo vài câu, sau đó lại đi bắt chuyện với mấy khách mời khác, để Thảm Hành tiếp tục suy tư.

Thảm Hành nhìn bà đã đi xa, trong lòng lại thấy buồn cười.

Người đó là cô nương đầu tiên nàng quen biết từ lúc vừa đến thôn. Hai người ở chung mới một khoảng thời gian, nhưng vì vị Phùng đại cô nương này vừa ý Tô Tiểu Vương gia của chúng ta, sau khi nghe nói Thảm Hành là ‘thê’ của hắn thì nhìn nàng kiêu gì cũng thấy không vừa mắt, mỗi khi gặp lại khinh thường dè bieu, thỉnh thoảng còn tỏ ý chê cười.

Làm Thảm đại tiểu thư không ít lần muốn hỏi thử, đối phương có phải là biểu muội thất lạc nhiều năm của Lưu Nhã Quân không, sao cứ chỉ diễn xuất gì cũng giống nhau đến vậy.

Trong thôn này vải vóc kiêu đó cũng khá là hiếm thấy, đa số mọi người vẫn mặc áo quần loại bình thường, cho nên từ lúc mới đến nàng vẫn thử tìm hiểu xuất xứ của những món đồ kia.

Không ngờ rằng, nó lại từ tay của vị tiểu thư ‘khinh thường’ nọ, đột nhiên nàng lại thấy đau đầu làm sao, cũng không biết phải mở miệng hỏi thế nào.

“Xương sườn này không tệ đâu, cô không ném thử à?” Tô Nguyệt Cẩm bên cạnh xoay mặt sang hỏi nàng.

Hai người cách nhau gần như vậy, mùi hương nhàn nhạt trên người hắn thoảng thoảng sang nàng đều ngửi được rõ ràng.

Thảm Hành nghe thế thì khẽ gật đầu, cũng thấy đói bụng thật. Nhưng mà bữa vừa cầm đến tay mới phát hiện cả bàn tay đã được bao viên chắc chắn, bây giờ cũng không cảm nổi vật gì được nữa.

Đói bụng mà không thể ăn, và có ăn mà không ăn được đúng là hai khái niệm bất đồng.

Tha thiết mong chờ nhìn món ăn trước mặt, nàng nuốt một ngụm nước miếng: “Lúc ngài băng bó cho ta đã định chờ tới lúc ta ăn cơm sẽ cười có phải không?”

Tô Nguyệt Cẩm mở to đôi mắt thanh thuần nhìn nàng: “Cô nghĩ ta là người như vậy sao?”

Đương nhiên là thế!!!

Thảm Hành yên lặng quay đầu sang chỗ khác, cố gắng không nhìn tới đĩa thức ăn trước mặt. Nhưng mà hương vị như mọc chân dài ra vậy, cứ cố gắng chui tọt vào mũi nàng.

Mấy ngón tay lắc lư định thử vài lần mà không được, nàng từ bỏ.

“Há mồm ra.”

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một miếng thịt mềm bóng.

Thảm Hành thoáng sững sờ nhìn sang nam tử thu phong tế nguyệt bên cạnh.

“Không ăn sao?” Tô Nguyệt Cẩm thấy nàng bất động thì lại nhích nhích chiếc đũa tới bên mép nàng.

Chương 20

Sắc Đẹp Của Thảm Cô Nương

Tuy thường ngày Thảm Hành không quá để ý đến cách biệt nam nữ, nhưng dù gì vẫn là một khuê nữ cô nương, nàng đỏ mặt khước từ: “Không, không cần đâu, chờ mang về rồi chút nữa ăn cũng được.”

“Tiệc tùng này tan muộn lắm mà?” Trên mặt hắn vẫn hết sức thản nhiên, không có chút nào nhăn nhó.

Thảm Hành đưa mắt nhìn miếng thịt mềm mọng ngon lành rồi đành mím miệng: “Không sao, ta chờ một chút cũng được, cũng không phải quá đói.”

Vừa mới nói xong đã thấy Vu tam nương bưng một bầu rượu tới đây. Bà nhìn dáng vẻ của “hai vợ chồng son” thì bật cười vui vẻ.

“Tô gia nương tử then thùng gì thế, đều là người một nhà cả mà, nếu tay bị thương không tiện, thì để phu quân nàng dứt, có gì mà e lệ.”

Giọng Tam nương vốn rất lớn, giờ vừa nói xong tất cả thôn dân đang uống rượu gần bên đều đặt đũa xuống nhìn sang.

“Người trong thôn chúng ta không để ý nhiều thế đâu, lúc phu nhân ta không thoải mái ta cũng dứt cho mà, tiểu nương tử không cần ngại làm gì.”

“Đúng thế, chỉ dứt cơm thôi mà, toàn người nông thôn cả, không ai cười nàng đâu.”

Tức phụ Vu Thiện Viễn cũng đứng lên gào to: “Hay là muốn chúng ta xoay mặt qua chỗ khác nướng tử mới bằng lòng ăn nhi?”

Vừa nói xong cả thôn đều cười lớn.

Thẩm Hành vừa “e then” nghiêng đầu, vừa rất muốn đáp lại một câu: Các hương thân à, lão nướng không phải người lập dị thế đâu.

Nhưng đã âm ỹ như vậy rồi, nếu nàng vẫn không ăn thì cũng không hợp lẽ.

Một tay khác của Tô Tiểu Thiên Tuế chống dưới cằm, nghiêm nghị nói: “A Hành, tay ta mới.”

Ý là, nếu nàng không ăn, ta không hầu hạ nữa.

“Ăn.” Nội tâm Thẩm Hành chảy ra hai dòng lệ, nàng há mồm cắn một miếng thịt ngon.

Đáy mắt Tô Nguyệt Cẩm ánh lên nét cười, lại gấp một miếng củ sen nộn cho nàng.

Rụt rè ấy mà, có lúc lại như mây cuối chân trời, sau khi bị gió thổi đi rồi, thì không biết lúc nào mới bay trở lại.

Thẩm đại tiểu thư ăn cực kì ngon miệng, thỉnh thoảng còn đưa bàn tay bánh bao trắng toát vung vẩy: “Ta muốn ăn thịt vụn.”

Hôm nay hẳn có vẻ cực kì dễ nói chuyện, mấy đĩa thức ăn trước mặt phần lớn đều chui vào bụng Thẩm Hành hết, thỉnh thoảng mới tự mình ăn vài miếng.

“Ngài cũng ăn chút đi.” Cái bụng lấp đầy hơn phân nửa, rụt rè đã bay xa của Thẩm tiểu thư mới chậm rãi bò về, nàng ngượng ngùng nói.

Không nói thì thôi, ngày thường vị này vẫn được người ta hầu hạ, thế mà giờ múc cơm cho nàng cũng thành thạo đến thế, hay là khi Thánh thượng ốm đau hẳn từng hầu hạ người nhỉ?

Như muốn trả lời nghi vấn của nàng, hẳn uống một hớp rượu hoa đào rồi tán thưởng:

“Cô còn ăn nhiều hơn cả Bạch Thánh Huyền, cũng không kén ăn nữa.”

Thẩm Hành sững sốt một lúc rồi khiêm tốn thỉnh giáo: “Không biết vị này là tôn giá trong triều sao?”

Nghe tục danh này thì có lẽ không phải dòng họ hoàng gia nhỉ. Nhưng có thể được Thiên Tuế gia này hầu hạ, thân phận chắc chắn không hề thấp.

Hình như hẳn rất ngạc nhiên khi nàng dùng từ “Tôn giá” này, nhìn nàng bằng một ánh mắt cực kì quái dị: “Bạch Thánh Huyền là con chồn tuyết mắt đỏ ta nuôi, ngày thường chỉ thích ăn thịt, chưa bao giờ ăn rau hết.” Ngay cả lúc hẳn tự mình cho ăn cũng rất khó khăn.

Thẩm Hành cứng ngắc cả người, vậy là vừa rồi Tô Nguyệt Cẩm cho nàng ăn như nuôi con vật đó.

Nhưng mà, chỉ là một con sủng vật thôi cũng được đặt tên à?! Nó biết là đang gọi nó chắc?

Cái nàng không ngờ tới là, vị Bạch Thánh Huyền không chỉ biết tên nó mà còn biết phân biệt đối xử nữa.

Chẳng hạn như người mới vừa gặp sẽ phải gọi hắn là Bạch đại nhân, hơi quen thì phải gọi là Bạch tiểu chủ, quen thuộc rồi mới được gọi nó Thánh Huyền, hoặc là Huyền Huyền.

Lần đầu tiên gặp mặt Thẩm Hành đã bị nó khinh bỉ, cũng bởi vì khi đó nàng gọi một tiếng: “A Bạch.”

Tiểu tử lập tức trở mặt, suýt chút nữa còn nhào lên cắn chết nàng.

Đương nhiên chuyện này cũng là chuyện về sau.

Lúc tiệc tùng tan cuộc thì trăng đã lên giữa trời, hai người chậm rãi đi bộ về nhà, nhưng rồi cũng không vội vào nhà mà lại chuyển cái bàn ra sân ngồi ngắm sao trăng.

Không biết có phải ở nơi đây rời xa náo nhiệt, đêm đen trong thôn núi cũng sạch sẽ hơn nhiều.

Nếu như có thể, cả đời có thể ở lại thôn nhỏ này cũng không gì không tốt.

Nàng nhìn ánh trăng mờ ảo phía xa xăm, nhẹ giọng nói: “Tam nương nói vác vác trên người là do Phùng Tư Trân đưa, ta định ngày mai sẽ tới hỏi một chút. Có điều nàng ấy vốn không thích ta, nếu lúc về có bị đánh, bạc gọi đại phu phải trừ nợ đấy nhé.”

Sớm muộn cũng phải rời đi, nhưng mà không tìm được nàng bao lâu, không biết cha có đi mua bài vị đặt vào từ đường tổ tông chưa nữa.

Hắn nghe xong thì nhìn nàng một cái, có vẻ không hiểu: “Vì sao nàng ấy lại muốn đánh cô?”

Thẩm Hành thiếu chút nữa đã thốt lên, còn không phải vì ngài họa thủy à. Lời chưa kịp ra khỏi miệng đã thấy mình không có cái gan tày trời ấy, đành phải uyển chuyển đáp lời: “Phùng cô nương vẫn để ý ngài. Cho nên nàng ấy không thích nhìn ta, ca ca của nàng thì không hề tệ, mỗi khi gặp đều tới đánh tiếng bắt chuyện đấy.”

Nàng nói như xong bỗng nhiên lại ngộ ra.

Cần gì phải đi lấy lòng Phùng Tư Trân, việc này có thể đi hỏi đại ca nhà Phùng gia mà.

Hai người là anh em ruột, chắc chắn họ phải cùng nhau tới đó, Phùng Tư Trân biết chuyện, thì ca ca của nàng cũng biết.

“Nếu không ta hi sinh sắc đẹp, làm quen với anh trai nàng ta đi.” Nàng mặt mày hớn hờ nói, nhìn kỹ còn có mấy phần đắc ý.

Tô Vạn tuế gia vốn đã trôi hồn vào cõi thần tiên, một lúc lâu mới định thần.

“Cô mới nói, cái gì mà sắc đấy?”

“Tur - sắc!!” Nàng tuy chẳng có tài hoa, nhưng tướng mạo vẫn tính là xem được.

Nhưng vẻ không tin nhiệm trong đáy mắt đôi phương lại đã kích nàng ghé góm, nàng thoáng cúi đầu đáp:

“Thực ra, ta cũng không xấu đến thế mà.”

Hắn nghiêng đầu sang thật thà nói: “Ngẩng đầu lên ta xem thử.”

Thảm đại tiểu thư cũng lười so đo với thói quen dè xòm của gã này.

Nàng gương nanh múa vuốt về phía hắn rồi cười đáp: “Ta vốn không xấu mà.”

Hắn khẽ cười: “Ừ, không xấu.”

Tiếng hừ nhẹ kia còn có chút khàn khàn, không giống như lưỡi biêng, Thảm Hành nghe xong lại thấy có mùi trêu tức mình hơn.

Hắn đẹp như thế thì sao mà thấy nàng đẹp được chứ.

Thảm Hành tự mình an ủi xong thì xoay mặt kéo lớp vải trắng trên tay ra. Bọc ròng rã một buổi chiều, không chừng đã mọc nấm lên rồi.

“Có muốn ta giúp không?”

Hắn hơi hướng sang bên cạnh, hào phóng hỏi thăm.

Thảm Hành vốn muốn nói là, vậy ngài có thể giúp sao.

Nhưng vừa mới ngẩng đầu đã đối diện với đôi mắt trong suốt như nước đó.

Hôm nay hắn có uống chút rượu, hô hấp còn phảng phất hương rượu nhẹ.

Nàng bắt giác lui về sau một chút: “Ta, tự ta có thể làm được.” Chỉ sợ hắn nghe được nhịp tim của mình tăng nhanh.

Hình như Tô Nguyệt Cẩm cũng không nghe thấy, hắn đưa tay qua giúp nàng gỡ ra.

Hai người ngồi rất gần nhau, gần đến mức gió thổi làm tóc hắn quấn quanh tóc nàng cùng một chỗ.

Thảm Hành nhìn hai sợi tóc quấn quýt bên nhau kia, thấp giọng: “Tóc của ngài, chăm sóc tốt thật.”

Nếu không phá hủy bầu không khí này đi, nàng thật sự sợ mình sẽ bị mỹ nam này mê hoặc mất.

Tô Nguyệt Cẩm nghe vậy thì vuốt mái tóc dài của nàng một lúc, ôn hòa nói: “So với cô thì đúng là tốt hơn nhiều”.

Nửa cân đôi đầu tám lạng, cảm giác ám muội quét một cái sạch sành sanh, sao có thể phá hủy không khí đến mức này chứ?!

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Hành dậy thật sớm, tuy không phải trang điểm lộng lẫy như trước, nhưng cũng cần chỉnh chu một chút.

Quét nhẹ qua mi, búi tóc buộc lên, giữa tóc mai còn cài thêm mấy chiếc trâm, nàng tự nhận là nhìn cũng khá.

Tô Tiểu Thiên Tuế vẫn ngồi bên cạnh ngắm nhìn, mãi đến khi nàng ra cửa mới rì rầm một câu:

“A Hành, cô đi vụng trộm đây hả?”

Hắn nói cực kỳ tự nhiên, ánh mắt còn có vài phần u oán, Thẩm Hành suýt nữa đã té ngã ngay trước cửa nhà mình, cứng đờ nhìn hắn nói: “Trộm, vụng trộm mà đi ban ngày chắc?”

Vừa mới dứt lời lại cảm thấy có gì không đúng.

Nàng là một cô nương chưa gả mà, dù có gặp gỡ nam tử cũng có làm sao... Nói thế không phải tự mình thừa nhận nàng và Tô Nguyệt Cẩm là phu thê à?

Mặt nàng ửng ửng nét hồng, Tô Tiểu Vương gia có vẻ cực kỳ hưởng thụ, tâm tình vui vẻ xua tay: “Lúc về nhớ tới nhà Tam nương xin cơm đây.”

Thẩm Hành gật đầu, chạy trốn chết.